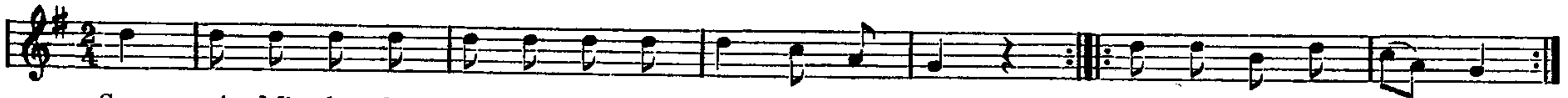

Píseň tato jest:

2275.

Sva - tý Mi - cha - le ar - chan - dě - le, spo - meň na nás,
 pro - sí - me Je - zu Kri - sta, Ma - ri - e sy - ná - čka,
 by nám rá - čil po - mo - cti ze vše - ckých nou - zí
 a nás ne - za - po - me - nout pro svou ho - řkou smrti.

Ky - ri - e e - lej - son.

Svatý Michale archanděle, spomeň na nás,
 prosíme Jezu Krista, Marie synáčka,
 by nám ráčil pomoci ze všeckých nouzí

a nás nezapomenout pro svou hořkou smrti.
 [: Kyrie elejson. :]

To u studně jedné odpravivše, jdou k druhé, až veškery studně v osadě obejdou. Na neděli druhou teprvá králky chodí a sice dvě toliko jsou ustrojeny, jedna červeno (král), a jedna bílo (králka).

Poněvadž již o vodě mluvíme, nebude od místa připomněti, že na velký pátek ráno před východem slunce děvy chodí se umývat a pacholci koně brodit v řekách na památku prý, že Kristus Pán šel přes Cedron, nadějíce se, že neduhu oproštěny ostanou po celý rok. Říkají při tom: Na velký pátek raníčko, dřív než vyjde slunýčko, židé Krista Pána jali. On se jim třás, oni se ho ptali: Máš-li zimnici aneb psotnici? Já zimnice ani psotnice nemám, ale kdo na mé třasení zpomíná, žádné zimnice nemívá. Kde řeky neb potoka není, tam čerstvě ze studně vážená voda službu tu zaujímá. Jinde chodí posud na Štědrý večer k vodám domínějice se, že o dvanácté hodině řeky vínem aspoň za minutu tekou.

Když dlouho neprší, chodí děvy k studénkám a vylévají vodu rukama z nich; na cestě se modlí a zpívají svaté písně. Někde též studánky čistí, modlíce se při tom, aby Bůh pramen občerstvil a s nebe rosu dal.

Tuto připomenouti dlužno o šťastné vodě, na nižto chodí děvy na letnici nebo na bílou sobotu anebo před svátky Panny Marie letními. Nalezá se pak šťastná voda ta v studánce, do které se ze všech čtyř stran světa voda stíká a jenž blíže křížných cest se nachází. Děva, jenž na ni jde (zřídka jdou děvy dvě, víc jich téměř nikdy), nesmí s nikým mluvit, nesmí se ohlédati, na potřebu jíti atd., jinak by se zlých následků tím dočinila, že by n. p. veškerym mládencům zle páchla, všady sama státi, samou ostávat musila atd.

Přišedši k vodě, praví jí nabírajíc: Beru ta, vodičko, pěti prstama a pátú dlaňú, aby švární pacholci chodili za mnú, a slova ta říká po čtyrykráté, totižto na všech světa stranách vodu berouc. Přijde-li, navracejíc se s vodou, k nějakému stromu, tedy hned oslovuje ho n. př. ty jabloň, ty mně ho nakloň; ty trň, ty mně ho hrň. Jdouc okolo plotu domu toho, v němž šohaj bydlí, ulamuje několik roždin a to na více místech, aby víc milovníků dostala. Doma z roždí toho udělá oheň, dá do šťastné vody té zelinky, v té věci, jako mní, účinné, n. p. laskavec, polajku, májouník, a tak uvařenou vodou se umývá a nejinák očekává, než že se za ní milovníci pohrnou.

Na letnice v Moravě netoliko králky provodí obřady své, ale se také jí z dá s králem na koních činí. Někde jak n. p. v Nětčicích volí se král takto. Nastrčí se věnec na hůl tak vysoko, co by ho z koně, ač těžko, předce dosáhnouti mohl; i jede všecka chasa jednou ránou, a kdo ho po třetí jízdě nejprvnější chytne, ten ostane králem. Jinde n. p. u Blatňákův vyvolují krále, obyčejně syna asi čtrnáctiletého bohatých rodičů. Král jest docela bílo oblečen a na hlavě korunu má, kterou mu pozdě onde z »pěnký« t. j. z plíška zlatého, jak papír tenkého, dělávají. Nese pak paláš, červenými stuhami docela obdaný, jež »právo« jmenují, jako prapor vztýčený se zakrouceným jilším (jilcem). Jinde zas bývá králem chlapeček, v ženské šaty oblečený, samý obojek, samé stužky, na ramenou maje věnec. Doprovází ho několiknácte párů (tu více, onde méně) chasníků, na koních. Královnou a královnici zvou se někde chasnici, jenž králi po boku jedou, za nimižto jiná chasa na koních co královo komonstvo jede; poslední jest ocásek, jenž jede na herce, v kožichu obráceném, larvu maje na tváři.

Jsou ti chasnici buď jako kyrysaři anebo jiní vojáci ustrojeni, buď opět jinde zvláštní oděv starého kroje oblékají, kabát totižto až pod lýtka dlouhý, jehožto tři praménkové řás (každý ten pramének třemi vzadu od života dolů se vypouští řasami) třemi růžemi z modrých stužek spletenými ozdobeni jsou při svém počátku. Okraje vniterné oděvu toho podšity jsou damízem a výložky či lemůvky stužkami pěkně obtaženy. Rovně i koně (ovšem nejpěkněji kůň králův) upravené mají stuhami a zvonky, jakož i každého dvěma plenama mřížovanými a krajkovými, jednou za jezdcem, druhou zpředu ozdobují. Krále v prostředku mají tak, že vždy dva z každé strany co nejužěji ho obkličují, an ostatní opodále jedou, avšak předce nikdy se neoddalují. Král se nesmí nijak brániti, byť i od chasy z jiné dědiny přepadeni byli, nébrž hleděti musí, aby se v pro-